

Van Loon overtuigt met kwetsbaarheid, meligheid en absurdisme

Cabaret In 'Jannie the Showdog' vertelt Henry van Loon wat het vaderschap met hem heeft gedaan. Een pad dat meer is bewandeld, maar Van Loon doet het op volstrekt eigen wijze.

Jannie komt niet meer, meldt Henry van Loon (40) ergens halverwege *Jannie the Showdog*. Het decor, de poster en de titel van zijn zesde voorstelling zijn een laatste getuigenis van de plannen die Van Loon pre-corona had bedacht: een bonte voorstelling samen met zijn hond Jannie. Maar inmiddels zit Jannie tot haar eigen verdriet werkloos thuis en heeft de aandacht van haar baas zich verplaatst naar drie kinderen.

Van Loons vaderschap is dan ook het nieuwe onderwerp van de voorstelling geworden. Eigenlijk zag hij zichzelf nooit echt vader worden, ook omdat hij zelf nog een kind is: zijn lievelingseten is pannenkoeken en naar rotondekunst steekt hij zijn middelvinger op. Inmiddels is hij toch (stief)vader van drie stuks en zijn vaderschap heeft heel wat teweeg gebracht. Van Loon heeft al een zin bedacht voor als zijn dochter van anderhalf ooit veertien is: 'Probeer d'r maar te neuken, lukt je toch niet.'

Het kenmerkt van Van Loons humor, waarbij persoonlijke actualiteiten worden gecombineerd met, als je het negatief zou stellen: flauwigheden. Bij Van Loon is er echter wat wonderlijks aan de hand, zijn flauwigheden zijn meestal onbedaarlijk grappig. Dat komt omdat hij voortdurend een typetje speelt, hij acteert zichzelf zoals er in een bepaald soort films wordt geacteerd: eigenschappen worden wat uitvergroott.

Van Loon beheerst dit typetje – een knullige en soms wat simpele jongen met Brabants accent – tot in de puntjes. Zijn voornaamste troef hierbij is een zeker ongemak en onhandigheid, dat hij opklopt tot een vette laag. In *Jannie the Showdog* probeert Van Loon het ijs niet te breken, maar juist te verstevigen. Dit werkt heel goed, bijvoorbeeld als hij verbeeldt hoe hij een poging deed om zich als stoere stiefvader voor te stellen bij de eerste kennismaking met de kinderen van zijn vriendin.

Botsautootjes

Hoewel het thema van de voorstelling wat cliché is, werkt Van Loon het op volstrekt eigen wijze uit. In een mooie scène leren we hoe de vonk tussen Van Loons ouders oversloeg in de botsautootjes en in een absurdistische sketch over de aardappelschillende Romein Henrius van Lonius komen we erachter hoe deze voorvader het lot van het geslacht Van Loon heeft bepaald. Tussen allerhande gekkigheid door heeft Van Loon soms ook treffende oneliners, bijvoorbeeld als hij terugdenkt aan de vakanties met zijn ouders: ‘Naar de camping met zeven kratten bier, papa die langzaam dronken werd op een scheve campingstoel en elke dag aan papa vragen of hij wil badmintonnen: altijd nee.’

Jannie the Showdog overtuigt met een unieke mix van kwetsbaarheid, meligheid en absurdisme. Als Van Loon op het eind zijn wat knullige typetje loslaat en lieve woorden over heeft voor zijn kinderen, is dat zowaar een hele sensatie.